

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 4257 wersja ostateczna z dnia 19 września 2007 r. w sprawie COMP/E-1/39.168 — PO/ Galanteria: Zapięcia, w której Komisja stwierdziła, że skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyła art. 81 WE między innymi poprzez wymianę informacji dotyczących cen, ustalanie cen minimalnych oraz podział rynków.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że Komisja popełniał oczywiste błędy w całościowej ocenie materiału dowodowego. Skarżąca twierdzi, że Komisja w niewystarczający sposób wykazała, że od stycznia 1977 r. do lipca 1998 r. skarżąca była stroną bilateralnego porozumienia ze spółką Prym dotyczącego podziału rynku.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca podnosi, że Komisja nie wykazała, iż naruszenie trwało po 19 września 1997 r. lub nie udowodniła jednego i ciągłego naruszenia w okresie do 15 lipca 1998 r., co uprawniałoby Komisję do ukarania skarżącej za naruszenie trwające 21,5 roku.

W ramach żądania ewentualnego skarżąca podnosi następnie, że Komisja naruszyła przysługujące jej na podstawie art. 6 ust. 3 lit. d) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podstawowe prawo procesowe prawo do przesłuchania lub spowodowania przesłuchania świadków oskarżenia w postępowaniu o charakterze karnym.

Wreszcie, w ramach tego żądania skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła błąd, ponieważ automatycznie zastosowała względem podstawowej kwoty grzywny mnożnik w wysokości 215 % z powodu czasu trwania sięgającego 21,5 roku, a nie skorzystała z dyskrecjonalnych uprawnień przysługujących jej w tym zakresie na podstawie obowiązujących wytycznych w sprawie metody ustalania grzywnien.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2007 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-441/07)

(2008/C 37/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat E. Vahida)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie na podstawie art. 232 WE, że Komisja zaniechała działania zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z traktatu WE, nie zajmując stanowiska w odniesieniu do skargi złożonej do Komisji w dniu 3 listopada 2005 r., po tym jak została do tego formalnie wezwana w dniu 2 sierpnia 2007 r.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą, nawet jeśli po wniesieniu skargi Komisja podejmie działanie, które zdaniem Sądu usunie potrzebę wydania decyzji lub jeśli Sąd odrzuci skargę jako niedopuszczalną, oraz

— podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi w zarzucie pierwszym, że Komisja nie zbadała starannie i w sposób bezstronny skargi złożonej do niej przez skarżącą, w której doniosła ona o bezprawnym udzieleniu pomocy polegającej na przyznaniu korzyści w formie umorzenia przez państwo włoskie na korzyść Volare długów wynoszących 20 milionów EUR, które Volare miała względem włoskich portów lotniczych oraz obniżki opłat lotniskowych oraz kosztów paliwa.

Skarżąca podnosi, że środki będące przedmiotem jej skargi stanowią pomoc państwa, która spełnia przesłanki art. 87 ust. 1 WE. Ponadto na wypadek gdyby Sąd uznał, że niektórych korzyści przyznanych Volare nie można było przypisać państwu, ponieważ włoskie porty lotnicze mogły ustalać swoje opłaty w sposób autonomiczny, skarżąca podnosi, że takie korzyści stanowiłyby dyskryminację sprzeczną z zasadami konkurencji, która nie może być uzasadniona obiektywnymi względami i w konsekwencji narusza art. 82 WE.

Skarżąca dalej podnosi, że Komisja była zobowiązana, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ i rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004⁽²⁾, do starannego zbadania faktycznego i prawnego materiału dowodowego przedstawionego jej przez składającą skargę w celu podjęcia w rozsądnym terminie decyzji, czy należy wszcząć postępowanie dotyczące stwierdzenia naruszenia, czy też odrzucić skargę do niej złożoną. Komisja ani nie podjęła żadnej decyzji po otrzymaniu skargi, w której potwierdziłaby naruszenie lub odrzuciła skargę do niej złożoną po uprzednim powiadomieniu skarżącej zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 ani nie wydała uzasadnionej decyzji o umorzeniu postępowania z powodu braku interesu wspólnotowego.

W konsekwencji skarżąca twierdzi, że *prima facie* doszło do naruszenia prawa konkurencji a Komisja powinna była potrzebować mniej niż 21 miesięcy, aby dojść do takiego wniosku i aby odpowiednio wszcząć postępowanie. Okres bezczynności Komisji przekroczył rozsądne granice.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, str. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 123, str. 18).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-442/07)

(2008/C 37/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat E. Vahida)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Komisja nie zajęła stanowiska zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z traktatu WE, w szczególności z art. 232 WE, w odpowiedzi na skargi złożone do Komisji w dniu 3 listopada i 13 grudnia 2005 r. i formalne wezwanie do działania w dniu 2 sierpnia 2007 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą, nawet jeśli po wniesieniu skargi Komisja podejmie działanie, które zdaniem Sądu usunie potrzebę wydania decyzji, lub jeśli Sąd odrzuci skargę jako niedopuszczalną, oraz
- podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Za pośrednictwem swojego pisma procesowego skarżąca wniosła skargę na podstawie art. 232 WE podnosząc, że

Komisja zaniechała zajęcia stanowiska w odniesieniu do skarg do niej złożonych w dniach 3 listopada 2005 r., 13 grudnia 2005 r., 16 czerwca 2006 r. i 10 listopada 2006 r., po tym jak została do tego formalnie wezwana w dniu 2 sierpnia 2007 r.

Skarżąca podnosi tytułem głównym, że Komisja nie zbadała starannie i w sposób bezstronny skarg złożonych do niej przez skarżącą, w których doniosła ona o bezprawnym udzieleniu pomocy w formie korzyści przyznanym przedsiębiorstwom lotniczym Alitalia, Air One i Meridiana przez państwo włoskie. Tytułem pomocniczym skarżąca podnosi, że Komisja nie zajęła stanowiska w odniesieniu do skarg skarżącej do niej złożonych, w których zarzucała ona dyskryminację sprzeczną z zasadami konkurencji i tym samym naruszenie art. 82 WE.

Skarżąca podnosi, że środki, które są przedmiotem jej skargi, a mianowicie: a) wypłata Alitalia „9/11 pomocy o charakterze rekompensaty”, b) preferencyjne warunki transferu Alitalia Servizi na rzecz Fintecna, c) umorzenie długów Alitalia względem włoskich portów lotniczych d) finansowanie odpraw w przypadku zwolnień, e) obniżki kosztów paliwa, f) obniżki opłat lotniskowych we włoskich bazach, g) transfer ponad 100 pracowników Alitalia do Meridiana i Air One, h) dyskryminujące ograniczenia działalności skarżącej na lotniskach regionalnych, w tym na lotnisku Ciampino, można przypisać państwu włoskiemu, stanowią utratę dochodów tego państwa i przysparzają korzyści szczególnie Alitalia a niektóre z nich Air One i Meridiana. Według skarżącej te środki stanowią pomoc państwa, która spełnia przesłanki określone w art. 87 ust. 1.

Tytułem pomocniczym skarżąca podnosi, że rezygnacja z długów Alitalia przez włoskie porty lotnicze, obniżki opłat lotniskowych we włoskich bazach oraz obniżki kosztów paliwa a także dyskryminujące ograniczenia działalności skarżącej na regionalnych lotniskach stanowią naruszenie prawa konkurencji. Ponadto na wypadek gdyby Sąd uznał, że niektórych korzyści przyznanых Alitalia, Air One i Meridiana nie można było przypisać państwu, ponieważ włoskie lotniska i dostawcy paliwa, którzy przyznali takie korzyści, mogli działać w sposób autonomiczny, skarżąca podnosi, że takie korzyści stanowiłyby dyskryminację sprzeczną z zasadami konkurencji, która nie może być uzasadniona obiektywnymi względami i w konsekwencji narusza art. 82 WE.

Dodatkowo skarżąca uważa, że ma uzasadniony interes we wniesieniu skargi do Komisji zarówno jako odbiorca usług lotniskowych i paliwa jak również jako konkurent Alitalia, Air One i Meridiana.

Skarżąca podnosi dalej, że Komisja była zobowiązana do działania, zgodnie z przepisami rozporządzeń Rady (WE) nr 659/1999 (¹) i (WE) 1/2003 (²) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 (³), jednak ani nie podjęła żadnych działań po otrzymaniu skargi, ani nie zajęła stanowiska po formalnym wezwaniu jej do tego.